

In het volgende artikel, geschreven door Guy Van Sinoy voor Une Autre Gauche, komen we terug op de staking die plaatsvond bij Volkswagen in Vorst. Guy Van Sinoy volgde de staking op de voet en hield een dagboek bij. We brengen hier zijn verslag dat hij schreef op 5 januari, de dag van de algemene vergadering in het bedrijf en van het referendum over een werkhervatting.

Wat een emoties op deze vrijdag 5 januari, de dag van de algemene vergadering en het referendum over de werkhervatting. Het is emotioneel omdat de arbeiders die een algemene vergadering wilden vooraleer gestemd zou worden over een werkhervatting, hiervoor moesten opboksen tegen de hoofddelegees van de drie vakbonden, die tegen zulke algemene vergadering waren. De algemene vergadering werd slecht samengeroepen: via e-mail en SMS.

Tijdens de algemene vergadering die meerdere duizenden personen samenbracht, lag geen enkel officieel document voor dat het voorakkoord uitlegde. De hoofddelegees, die allen voor een werkhervatting waren, legden de grote lijnen uit van het voorakkoord voor zij die vrijwillig wilden vertrekken en voor de bruggepensioneerden.

De sfeer was zeer gespannen en vele arbeiders verkondigden openlijk dat ze zouden stemmen tegen een werkhervatting en dus voor de verderzetting van de staking. De manier waarop de stemming georganiseerd was, was een groot gemanoeuvrere. In plaats van te stemmen voor of tegen het voorakkoord, waarbij een simpele meerderheid van 50% zou volstaan, ging het referendum over de verderzetting van de staking. Sinds vele jaren hebben de vakbondsorganisaties een meerderheid opgelegd van 66% opdat een staking zou erkend worden en opdat de stakingskas de stakers zou uitbetalen. Hier maakte men dus van twee kwesties één: het voorakkoord en de staking. De vakbondsorganisaties wilden het voorakkoord doen goedkeuren met 35% in plaats van 51%.

Terwijl de algemene vergadering vrij sporadisch was samengeroepen, hadden alle werkers daarentegen al wel een brief in de bus gekregen met de richtlijnen van de directie over wie op welk uur 's maandags moest beginnen te werken. De stemming zelf verliep zeer chaotisch omdat het niet duidelijk was wie wel en wie niet mocht stemmen. Zij die bereid waren te vertrekken mochten bijvoorbeeld niet stemmen. In de late namiddag liep de spanning op, toen de stemuitslag aangekondigd werd. Op 1979 uitgebrachte stemmen stemden 1075 (54%) voor de werkhervatting en 873 (44%) tegen. De hoofddelegees waren zichtbaar niet op hun gemak. Ze kregen verwijten naar het hoofd geslingerd van de werkers aan het piket: "Jullie zijn verkocht! Wij gaan door!"

Eén zaak is duidelijk: na zeven weken staking zal men het werk hervatten met een zeer krappe meerderheid. Voor hoelang? Een arbeider riep: "Kameraden, de strijd gaat voort, maar nu van

binnen het bedrijf." Om dat efficiënt te kunnen doen, moet het verzet georganiseerd worden. Het opzetten van een Waakzaamheidscomité bijvoorbeeld zou in alle ateliers kunnen uitleggen wat de gebreken zijn van het voorakkoord. Zonder dat verzet intern zou het wel eens kunnen dat de woede zonder gevolgen wegebt.

Een tweede zaak is duidelijk: als we de cijfers goed bekijken en men weet dat weinige ACV- of ACLVB-leden actief waren aan het stakingspiket, dan kan men hieruit afleiden dat de meesten die de staking wilden verderzetten ABVV-leden zijn. In andere woorden, de ABVV-vakbondsdelegatie is op een sleutelkwestie teruggefloten door haar basis.

In die omstandigheden zou het logisch zijn dat de ABVV-leden een vertrouwensstemming eisen over hun eigen syndicale delegatie. Als de vakbondsdelegatie van het ABVV niet meer het vertrouwen heeft van haar leden, moet de vakbondsdelegatie herkozen worden, zodat ze beter de standpunten weerspiegelt van haar leden. Aangezien de onderhandelingen niet gedaan zijn, is dit geen detail.